

РЕШЕНИЕ

№ 3419

гр. София, 25.05.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 10 състав,
в публично заседание на 27.04.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мариета Райкова

при участието на секретаря Евгения Стоичкова, като разгледа дело номер **9824** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 268 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

Образувано е по жалба „Б и В Еди Кар“ ЕООД със седалище и адрес на управление в [населено място] срещу Решение № ПИ-538/03.10.2022г. на директора на ТД на НАП – С., с което е оставена без уважение като неоснователна жалбата на дружеството срещу отказ за погасяване по давност, обективиран в Разпореждане с изх.№С220022-137-0006315/23.05.2022г. на публичния изпълнител към дирекция „Събиране“, ТД на НАП С..

В жалбата се твърди, че решението е незаконосъобразно, поради противоречие на издаденото разпореждане на публичния изпълнител с процесуалния и материален закон, тъй като относимите задължения са за период от 2012г. и е изтекъл определения в закона петгодишен давностен срок; жалбоподателят се позовава на Тълкувателно решение №7 от 15.04.2021г. на ВАС в насока, че в случая няма действие, с което давността да е прекъсната, тъй като такова действие следва да е доведено предварително до знанието на длъжника; изрично посочва, че съобщението за доброволно изпълнение изх.№ 0027-000001 от 08.01.2013г не прекъсва давността; посочва, че съгласно чл.200 и чл.201, ал.3 вр. чл.195, ал.1-3 от ДОПК са наложени обезпечителни мерки- запори с ПНОМ изх.№ С200022-022-0057301/28.08.2020, което означава, че предприетите изпълнителни действия от публичния изпълнител са извършени след изтичането на повече от седем години; Оспорва се процесуалната

възможност задължения от 2021г.-2022г. да се събират по изпълнително дело от 2013г., като няма уведомяване на длъжника за присъединяването им към вече образуваното изпълнително дело. От съда се иска да отмени изцяло оспорваното решение, да прекрати изпълнителното дело, поради факта, че същото е образувано въз основа на погасени по давност публични задължения и се отпишат от данъчно-осигурителната сметка на дружеството на основание чл.267, ал.2 от ДОПК посочените по основания и размер задължения.

В съдебно заседание процесуалният представител на жалбоподателя поддържа жалбата. Претендира разноски съобразно представен списък.

Ответникът - директорът на ТД на НАП-С. чрез процесуалния си представител моли жалбата да се остави без уважение и оспорваното решение да се потвърди като правилно и законосъобразно. Обръща внимание, че по изпълнителното дело няма присъединени задължения от 2012г., задълженията са за периода 2015-2022, като по отношение на същите давностният срок е спрял да тече на основание чл.175, ал.1, т.5 от ДОПК с налагане на обезпечителни мерки; твърденията на жалбоподателя за прекъсване на давността намира за неотнормими, тъй като нито в разпореждането, нито в решението на директора на ТД на НАП не се твърди подобно нещо и в настоящия случай не е приложен този институт. Претендира юрисконсултско възнаграждение, както и прави възражение за прекомерност на адв. хонорар.

Административен съд София-град, след като обсъди доказателствата по делото, доводите и възраженията на страните, приема за установено от фактическа страна следното:

Жалбоподателят е с наложена имуществена санкция по наказателно постановление №190/03.07.2012г. на Столична община и във връзка с това неплатено публично вземане е образувано ИД № 27/2013г. на ТД на НАП- С.. По това ИД на жалбоподателя е изпратено съобщение за доброволно изпълнение на осн. чл.221 от ДОПК с изх. номер от 08.01.2013г. Публичният изпълнител е допуснал присъединяване на основание чл.217, ал.2 от ДОПК на публичен вискател- НАП към изпълнителното дело с разпореждания за присъединяване №№ С210022-105-0112721/ 01.10.2016г., С210022-105-0112721/ 01.04.2020г., С210022-105-0112721/ 16.04.2020г., С210022-105-0112721/ 26.05.2020г., С210022-105-0112721/ 28.08.2020г., С210022-105-0112721/ 29.10.2020г., С210022-105-0112721/ 23.11.2020г., С210022-105-0112721/ 15.01.2021г., С210022-105-0112721/ 02.02.2021г., С210022-105-0112721/ 11.03.2021г., С210022-105-0112721/ 30.03.2021г., С210022-105-0112721/ 20.04.2021г., С210022-105-0112721/ 25.05.2021г., С210022-105-0112721/ 25.06.2021г., С210022-105-0112721/ 27.07.2021г., С210022-105-0112721/ 16.08.2021г., С210022-105-0112721/ 21.09.2021г., С210022-105-0112721/ 15.10.2021г., С210022-105-0112721/ 17.11.2021г., С210022-105-0112721/ 02.02.2022г., С210022-105-0112721/ 19.04.2022г. и С210022-105-0112721/ 31.05.2022г. Относимите публични вземания са за корпоративен данък от нефинансови предприятия, задължения за държавно обществено осигуряване, данък върху доходите от трудови и приравнените на тях, УПФ и здравно осигуряване и задължения за лихви върху

публични задължения. Изпълнителните титули са данъчни декларации по ЗКПО и декларации образец №6, подробно посочени в разпорежданията за присъединяване.

С постановление за налагане на обезпечителни мерки изх.№ С200022-022-0057301 от 28.08.2020г. на основание чл.200, 202, ал.1,чл.201, ал.3 вр. чл.195 ал.1-3 от ДОПК е наложен запор върху налични и постъпващи суми по банкови сметки, по депозити, вложени вещи в трезори, вкл. и съдържанието на касетите, находящи се в Ю. България АД, както и върху два броя леки автомобили.

До Ю. България АД е изпратено запорно съобщение с изх.№ С200022-003-0038646/28.08.2020г. и е върнато съобщение за наложен запор. Запорно съобщение с изх. № С2000022-122-0014871/28.08.2020 е изпратено до СДВР, като е върнат отговор за наложен запор.

С възражение вх.№С220022-000-0224300 от 17.05.2022г. дружеството е поискало изпълнителното дело № 22130000027 от 2013г. да бъде прекратено поради факта, че същото е образувано въз основа на погасени по давност публични вземания.

С Разпореждане изх.№ С220022-137-0006315 от 23.05.2022г. на основание чл.226, ал.1 от ДОПК публичният изпълнител е прекратил поради изтекла давност събирането на публичните вземания, представляващи имуществената санкция, наложена с нак. постановление №190/03.07.2012г. на СО, както и е отказал да прекрати събирането на всички останали присъединени публични вземания.

Дружеството е обжалвало разпореждането в частта на обективирания с него отказ с жалба вх. № С220022-000-0441327/20.09.2022г. до директора на ТД на НАП-С. отново с изложени съображения, че изпълнителното дело следва да се прекрати на основание чл.109, ал.1 от ДОПК.

Директорът на ТД на НАП-С. се е произнесъл с обжалваното решение № ПИ-538/03.10.2022г. Оставил е жалбата без уважение като неоснователна. Съображенията са, че по отношение на публичните задълженията, във връзка с които публичният изпълнител е отказал да прекрати събирането, е налице спиране на давността в рамките на петгодишния давностен срок, тъй като в този срок е издадено Постановлението за налагане обезпечителни мерки изх.№ С200022-022-0057301/28.08.2020г., с което са предприети действия по чл.172, ал.1,т.5 от ДОПК, поради което за задълженията се прилага разпоредбата на чл.171, ал.2 от ДОПК, като към момента не е изтекла абсолютната десетгодишна давност.

При така установената фактическа обстановка съдът от правна страна приема следното:

Жалбата следва да се счита за подадена в преклузивния седмодневен срок по чл.268, ал.1 от ДОПК от надлежна страна, имаща право и интерес от обжалването, поради което е процесуално допустима и съдът следва да я разгледа по същество относно нейната основателност.

При преценка по същество на жалбата и дължимата служебна проверка за

законосъобразност на акта, съдът приема следното: Оспорваният в настоящето производство административен акт е издаден от компетентен орган - директор на ТД на НАП-С., в кръга на правомощията му по чл.266, ал.1 от ДОПК (обжалване действията на публичен изпълнител), постановен е в 14-дневния срок по чл.267, ал.2 от ДОПК и при спазване на административнопроизводствените правила и в предписаната от закона форма на субсидиарно приложимия АПК, чл.59, ал.1.

С разпореждането по чл.217, ал.1 от ДОПК се извършва присъединяване на публични вискатели и обезпечени кредитори в производство по събиране на публични вземания по ДОПК и всъщност вземането се предявява за принудително събиране по реда за събиране на публичните вземания, във вече образувано по другото вземане изпълнително производство. Разпоредбата на чл. 217, ал.1 ДОПК представлява правното основание, даващо право на публичния вискател да иска присъединяване към вече образувано изпълнително дело срещу същия длъжник. Единствено релевантното обстоятелство, което трябва да бъде изследвано от публичния изпълнител при разглеждане на искането за присъединяване е, да е налице годен изпълнителен титул, приложен към заявлението. Такива изпълнителни титули в случая се явяват декларациите по ЗКПО и декларациите обр.№6, подадени от жалбоподателя, удостоверяващи дължимостта на вземанията. При наличието на годен изпълнителен титул са били налице материалноправните предпоставки на чл. 217, ал.2 ДОПК за присъединяване на публичния вискател- НАП към вече образуваното изпълнително производство. Съобразена е и императивната разпоредба на чл. 221, ал.3 ДОПК, според която, когато са налице няколко отделни изпълнителни основания за различни публични задължения, се образува едно изпълнително дело, като се осигурява отчетност за погасяване на всяко от задълженията. Публичният изпълнител е бил длъжен да извърши присъединяване на новите публични задължения към вече образуваното изпълнително дело срещу жалбоподателя, за да се спази установения принцип, което е в съответствие с целта на закона.

Вярно е твърдението на жалбоподателя, че съобщението за доброволно изпълнение не прекъсва давността, както и прекъсване на давността няма при постановяване на разпореждане за присъединяване по чл.217, ал.2 от ДОПК, тъй като не са действия по принудително изпълнение по смисъла на чл.172, ал.2 от ДОПК, но такива материалноправни обстоятелства не се твърдят от ответника и не с наличието им е обоснован оспорваният акт.

Изводът на директора на ТД на НАП- С. е, че в рамките на петгодишния давностен срок по отношение на горесцитираните публични задължения има спиране на давността; посочил е, че в този петгодишен срок и на основание чл.171, ал.1 от ДОПК е издадено постановлението на публичния изпълнител за налагане на обезпечителни мерки изх.№ С200022-022-0057301 от 28.08.2020г., с което са предприети действия по чл.171, ал.1, т.5 от ДОПК и за задълженията е приложима разпоредбата на чл.171, ал.2 от ДОПК.

Безспорни са данните за издаване на въпросното постановление за налагане на обезпечителни мерки, както и данните за предприетите изпълнителни действия-запор от страна на Ю. България АД (писмо от 04.09.2020г. – л.97) и запор от страна

на отдел ПП, СДВР (писмо от 03.09.2020-л.95).

Давността за публичните задължения е разписана в чл.171 на ДОПК, според алинея първа на който давността спира:1.когато е започнало производство по установяване на публичното вземане - до издаването на акта, но за не повече от една година;2.когато изпълнението на акта, с който е установено вземането, бъде спряно - за срока на спирането;3. когато е дадено разрешение за разсрочване или отсрочване на плащането - за срока на разсрочването или отсрочването;4. когато актът, с който е определено задължението, се обжалва; 5. с налагането на обезпечителни мерки;6. когато е образувано наказателно производство, от изхода на което зависи установяването или събирането на публичното задължение. Според алинея втора давността се прекъсва с издаването на акта за установяване на публичното вземане или с предприемането на действия по принудително изпълнение; ако актът за установяване бъде отменен, давността не се смята прекъсната.

При настъпване на някое от основанията по чл.172, ал.1 ДОПК за спиране на давността давностен срок не тече. С отпадане на основаниято за спиране давностният срок се възобновява, като продължава да тече неизтеклата до момента на спирането част от него. Периодът на спиране на давността не се включва в срока на давността т.е. с него тя се удължава. След отпадане на основаниято за спиране давностният срок се допълва с период от време, равен на разликата между целия срок на давността и изтеклото време до нейното спиране.

Съгласно чл. 172, ал. 1, т.5 с налагане на обезпечителни мерки се спира давността. При това, правното действие на постановлението за обезпечение не е обвързано с надлежното връчване на постановлението. Връчването е от значение само относно възможността длъжникът да оспори постановлението /чл. 121, ал. 2, вр. чл. 197, ал. 1 ДОПК/. Оспорването е по реда на чл. 197 ДОПК и според ал. 6 изпълнението на постановлението, с което се налага обезпечението не може да бъде спряно поради обжалването му.

В обобщение, с издаването на 28.08.2020 г. на ПНОМ публичният изпълнител е извършил процесуално действие, с което, по арг. чл. 172, ал. 1, т. 5 ДОПК, е спряна 5-годишната давност по смисъла на чл. 171, ал. 1 от ДОПК.

Отделно от това, към 28.08.2020г. не е изтекъл петгодишният давностен срок за най-старото оспорвано задължение, а именно- това за лихви върху публични задължения по данъчна декларация по ЗКПО/корпоративен данък от нефинансови предприятия № 224351500400784/ 31.03.2015г. за периода от 01.04.2015г. до 23.10.2015г. (следвало е да се плати през 2015г.), тъй като съгласно чл.171, ал.1 ДОПК този срок започва да тече на 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение. Срокът по чл.171, ал.2 ДОПК за това най-старо задължение от 2015г., което следва да се плати през същата година, е започнал да тече от 01.01.2016г. и изтича на 01.01.2021г. (съгл. чл.162, ал.2, т.9 от ДОПК публични държавни вземания са и лихвите за вземания по т.1-8, като за погасяване задълженията за лихви върху публични държавни вземания е приложим реда по ДОПК; само в хипотезата на чл.119 от ЗЗД, когато главното задължение е погасено по давност, какъвто не е настоящия случай, с неговото погасяване се погасяват и произтичащите от него допълнителни вземания, въпреки че давността за

тях не е изтекла).

Изложените дотук съображения обосновават крайния извод за законосъобразност на оспореното Решение № ПИ-538/03.10.2022г. г. на Директора на ТД на НАП – С., с което е потвърдено Разпореждане с изх.№С220022-137-0006315/23.05.2022г. на публичния изпълнител към дирекция „Събиране“, ТД на НАП С., поради което жалбата се явява неоснователна и като такава следва да бъде отхвърлена.

При този изход на делото претенцията на административния орган за присъждане на юрисконсултско възнаграждение се явява основателна, с оглед на което следва на ответната страна да се присъди юрисконсултско възнаграждение, определено в минималния размер по чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ, а именно в размер на 100 /сто/ лева.

Воден от горното, Административен съд София- град, III отделение, 10-ти състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ ЖАЛБАТА на „Б и В Кар“ ЕООД,[ЕИК] срещу Решение № ПИ-538/03.10.2022г. г. на Директора на ТД на НАП – С., с което е оставена без уважение жалбата на дружеството срещу отказ за погасяване по давност, обективизиран в Разпореждане с изх.№С220022-137-0006315/23.05.2022г. на публичния изпълнител към дирекция „Събиране“, ТД на НАП С.,

ОСЪЖДА „Б и В Кар“ ЕООД,[ЕИК] да заплати на Териториална дирекция на НАП-С. направените по делото разноски в размер на 100 /сто/ лева.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване на основание чл.268, ал.2